

Filip Joudal - Když otevírám knihu

Když si chci číst, potřebuji se dostat do tichého klidného místa, kde mě nebude nic rušit. Nejraději si čtu ve svém pokoji, tam se posadím do své postele a zavřu si dveře. Než knihu otevřu, úplně se uvolním a představuji si, jak bude děj mé oblíbené knihy pokračovat.

Vezmu ji do rukou a pohladím ji po mohutném a tlustém hřbetě. Představuji si, jak všechny postavy vycházejí ze stránek a krásných ilustrací, které si tak rád prohlížím. Pomalu si vybavuji všechny detaily příběhu, který jsem četl minule. Rychle se vžiji do role hlavního hrdiny a jako bych slyšel to, co je na bílých stránkách napsáno černým tiskacím písmem hned vedle sebe někoho vyprávět. S každým slovem, větou a řádkem roste moje zvědavost, co se bude dít dál. Hltám každý kousek textu, jako by to byl konec knihy. Zažívám nespočet napínavých dobrodružství, kterými mě provázejí postavy z příběhu. Zkouším si domýšlet všechny nedokončené a tajuplné věty a příběhy.

Některé části knihy jsou i strašidelné a to raději zalezu pod deku a ostražitě se koukám, zda se kolem mě neděje něco podivného jako v té knize. Když se však dočtu dále, objeví se smutná a dojemná část, u které se vždy pozastavím a přemýšlím, proč se vlastně přihodilo něco takového. Když celý děj vyvrcholí v tu nejzajímavější a nejakčnější část celé knihy, mám napnuté všechny svaly, jako bych stál před tím největším rozhodnutím, které obrátí celý příběh vzhůru nohama a doslova změní můj pohled na tuto knihu. U samotného konce, když mi vše začne docházet a zapadat do sebe, uvědomím si, že vše, co se stalo, se mělo stát. I ty strašidelné, dojemné i napínavé kapitoly. Když knihu celou dočtu, mám krásný pocit, protože jsem zažil tolik dobrodružství jako nikdy ve skutečném životě.

Když opustím svět fantazie a všech nadpřirozených i přirozených bytostí, ještě naposledy se na knihu podívám a opatrně ji zasunu mezi ostatní knihy. Dívám se po dlouhé řadě knih a těším se na další dobrodružství ve světě čtení.

Marek Bažant - Moje představy

Když sedím ve svém pokoji a otevírám knihu, představuji si, že jsem v pohádce a sedím na trůně jako král. Mám velký hrad a velké vojsko. Jsem velmi bohatý a vlastním velká území, jehož součástí jsou lesy, louky, pole, řeky, rybníky a doly diamantové i zlaté. Moji dva rádci jsou velmi chytrí a jmenují se Václav a Josef, oba mají svůj vlastní pokoj. Do

vesnic a měst chodím v převlečení za chudáka, abych zjistil, jestli je lid s králem spokojen. A kdyby lid spokojen nebyl, tak abych zjistil, co se mu nelíbí, a zkusil to napravit.

Před hradem je obrovská královská zahrada, kde září růže, tulipány, sedmikrásky, zvonečky, fialky a orchideje. Rostou tam i jabloně, hrušně, třešně, višně a broskve. V obrovské zahradě se nacházejí i rybníčky, ve kterých žijí ryby, žáby, labutě, kachny a volavky. Na vodě plavou lekníny různých barev. V jednom z mnoha rybníčků žije vodník. Je celý zelený, vlasy má hnědé a hlavu mu zdobí červený klobouček. Kabátek i kalhoty má zelené, botičky červené. Většinou sedí na vrbě a kouří si svou dýmku. Někdy sedí na břehu a povídá si s rybami a žábami.

V mých lesích žije srnka, jelen, veverka, divoké prase, laň, kolouch, liška, vlk a jezevec. O stromy v lese se stará datel. O pořádek se zajímá družina myslivců. Pro sousední krále pořádám hony. Ulovit můžeme i káně. Ve skalách tu žije orel skalní.

V nejhustším lese bydlí hodné čarodějnice a hodní čerti. Nejstrašidelnější, ale i nejhodnější čarodějnice je Hedvika. Bydlí v dřevěném domečku na stromě se svým hadem Kruťákem a kočkou Mícou. Čarodějnice má dlouhý dolů zkroucený nos a na něm velkou bradavici. Vlasy jsou černé a zacuchané a v nich smetí. Děravé oblečení je někde zašité záplatou. Létacích košťat má doma pět a některá jsou na výstavce pro rozbitá nebo nefunkční košťata. Létá jenom na jednom, kterému říká Torpédo. Kruťák ve skutečnosti není vůbec krutý, je to ještě mládě. Černá Míca je dokonce kotě.

Čerti vybudovali peklo v největší skále na mém území. Je obrovské, protože v něm žije sto čertů. Čerti mají hustý kožich a dva obrovské rohy. Zdobí je ocas a jedno kopyto. Lucifer se jmenuje Uriáš a nosí červený plášť. V pekle žijí čerti čistí i špinaví, tlustí i hubení, pracovití i líní, ale všichni vypadají hodní stejně jako čarodějnice. Bývají hodní jenom na děti, které se hezky chovají ke svým rodičům i kamarádům.

V mém království se všem lidem, zvířatům i pohádkovým bytostem žije dobře. Když knížku zavírám, jsem smutný, že tento svět opouštím, a těším se na nová dobrodružství.

Marie Zozuláková - Když otevírám knihu

Celkem se nudím, tak se rozhodnu něco si přečíst. Na chatě moc knih nemáme, ale i přes to se dá vybrat nějaká zajímavá. Jdu k poličkám, na kterých se usadily knihy s různobarevnými obaly. Hned mě zaujme kniha s černým obalem. Pomaličku ji vytáhnu, přece jenom už tu ty poličky stojí delší dobu. Setru prach, který na knihu za ten čas napadal. Název na knize není moc čitelný, ale nakonec se mi ho podařilo rozluštit. Kniha se

jmenuje Harry Potter. Než začnu číst, vylezu si po žebříku na půdu. Cestou ke svému oblíbenému místu na čtení procházím kolem starých skříní, pavučin, dřevěných truhel. Konečně jsem dorazila k pohodlnému křeslu. Pěkně se uvelebím, vezmu ze stolečku baterku a otevřu knihu. Je tu ticho a klid, nic víc nepotřebuji.

Začínám si číst. Kapitola první – Chlapec, který zůstal naživu. Představuji si, že stojím v Zobí ulici u domu číslo čtyři a pozoruji, co se bude dít dál. Najednou se na kraji ulice objeví mourovatá kočka, přijde k mapě města a začne si ji prohlížet. Říkám si, jak je možné, že kočku zajímá mapa. Jdu k ní blíž, ale ona jakoby mě neviděla. Dlouho si tu mapu prohlíží, potom běží k domu číslo čtyři a nahlédne oknem dovnitř. Jdu za ní, stále si mě nevšímá. V ten okamžik nade mnou přeletí skupinka sov. „Za bílého dne sovy a ještě k tomu ve městě?“ ptám se sama sebe. Chvíli nato přijíždí autem nějaký pán, myslím si, že jede k tomu domu, u kterého sedí kočka. Pán vystoupí z auta, rozhlédne se a zahlédne kočku. Sykl „Všššc!“, ale kočka nic. Už toho měl za celý den dost, a tak nehodlá řešit obyčejnou kočku. Otevře dveře, ještě jednou si prohlédne kočku a zabouchne za sebou. Zevnitř se na ni kouká oknem. Kočka vypadá, jako by na něco nebo někoho čekala. Najednou jakoby se zastavil čas, uvědomím si, že jsem přestala číst. Znovu se začtu.

Začíná se stmívat, kočka přechází sem a tam. Já jen čekám, co se bude dít dál. Brzy do ulice přijde další pán, ale je starší a má brýle. Chvíli se rozmýšlí a pak vyrazí ke kočce. Prohlíží si ji a usměje se. Něco jí říká, ale kočka nic. Ten pán je zvláštní, aspoň to tak vypadá. Znovu jí něco říká, kočka se rozeběhne a stane se z ní paní. Promnu si oči, ale nezdá se mi to. Nestačím se divit, nikdy jsem nic podobného neviděla. Chtěla bych si číst dál, jenže už pojedeme domů. Přestanu číst a zavřu knížku. Celá ulice i zvláštní pán a kočka, která se proměnila v paní, jsou najednou pryč. Opět sedím v křesle na tmavé půdě. Zhasínám baterku, zvedám se z křesla a procházím půdou. Když slezu, položím knihu zpátky na poličku. Až sem zase někdy pojedeme, určitě budu číst dál.

Adam Jiroušek - Moje čtení

Čtu si, jen když musím, když mě tatka donutí. Nerad čtu knížky, raději jdu hrát ven hokej nebo střílet na bránu. Ale sám vím, že musím číst víc.

Nejčastěji si čtu vleže v posteli. Můj pokojíček je pod střechou a moje postel je umístěná pod střešními okny. Když mě od čtení rozbolí oči, dívám se na plující mraky. Někdy si sednu s knížkou do křesla, které je v rohu místnosti. Křeslo je pohodlné, jeho potah je příjemný na dotek a znázorňuje vlajku Velké Británie.

Když jsem byl malý, chodíval jsem s otevřenou knížkou za maminkou, aby mi předčítala. Rád jsem poslouchal její hlas, měl jsem zavřené oči a představoval jsem si děj knížky. Přečetli jsme mnoho pohádek. Nyní sám otevírám knížky dobrodružné, humoristické i napínavé.

Čtu především příběhy o klucích. Už si ani nevzpomínám, kolik jsem jich přečetl. Začal jsem příběhem malého kluka, který jel vlakem z města na vesnici za babičkou a dědou, z knížky Honzíkova cesta. Pokračoval jsem Deníky malého poseroutky až k ne příliš jednoduché výrobě robota z knížky Velký objev Huga Cabreta. Do toho jsem četl i knižní verze filmových pohádek jako například Šmoulové a Blesk McQueen.

Můj táta četl knížky raději. Ještě jsem se nevžil do dobrodružství Rychlých šípů, kapitána Nema nebo Lovců mamutů.

Když otevírám knihu a začtu se, přestanu vnímat okolí, stávám se hlavním hrdinou a zasahuji do děje. Ale častěji se dívám z povzdálí a sleduji děj knihy, jako by mi promítali film. Vše si v hlavě představuji. Když moje sestra vstoupí nečekaně do mého pokoje, leknou se, moje představy zmizí a film se přetrhne. Znovu se začíst je pro mě jednoduché a film pokračuje dál. Když knížku pro ten den zavírám a jdu spát, příběh se zastaví a hrdina se zmrazí v pohybu. Do příště na mě počká.

Eliška Musílková - Zajímavý příběh

Když otevírám knihu, je už většinou večer. Čtu si hlavně před spaním, protože to mám klid, všechno hotové a ještě mě čtení příjemně unaví, takže potom stačí už jen položit knihu a můžu spát. Ale občas, když mám nějakou dobrou knihu, čtu i v autě, když vím, že jedeme někam daleko, anebo prostě když mám čas.

Těsně před tím, když už vím, že budu knihu otevírat, přemýšlím o příběhu, který jsem četla minule a který asi budu číst teď. Vždy přemítám o tom, jak asi děj dopadne a co nového a zajímavého bude tentokrát. Vždy podle obalu knihy se snažím poznat, co se bude dít, to se mi ale vůbec nedaří, a proto koukám kolem sebe a přemýšlím nad tou rozečtenou knihou. Nikdy se mi to ale nepovede vymyslet tak dokonale, jako je to v knížce.

Když už se konečně doberu k otevírání knihy, nastává hlavní zápletka, kterou mnohdy není vůbec snadné vyřešit. Je to záložka. Čili strana, kde jsem skončila minule. Většinou záložka zůstane na straně, kde jsem skončila. Když tam ale není a najdu ji na zemi, tak je to holé neštěstí, protože musím hledat stranu, kde jsem skončila, a to oprav-

du není vůbec snadné. Ale když tedy záložka je tam, kde má být, tak se může zdát všechno v pořádku, ale to je jenom pouhé zdání.

Protože další, snad ještě větší, problém je, najít větu, kde jsem skončila. Většinou dám záložku na větu, kde jsem skončila, ale stejně to není dokonalé řešení, protože když knihu znovu otevřu, zjišťuji, že stejně nevím, která ze dvou stránek je ta správná. Ale když se záložka posune, nebo ji tam jen tak dám, tak při dalším otevírání to má katastrofální následky, protože najít větu, u které jsem končila, je velice těžká záležitost.

A když už se mi podaří toto všechno, stejně ještě předtím, než začnu číst, přemýšlím, jak autorka asi vypadá a jak ji mohl příběh napadnout. Čtu totiž takovou psí ságu. Jmenuje se Zákon smečky. Je to dobrodružné, protože tam útočí dvě smečky proti sobě. Potom ale přichází na scénu další smečka se šíleným vůdcem. S ním si však hlavní hrdina Štístko a jeho smečka hravě poradí.

Tak snadné už to však není s první smečkou zuřivých, svalnatých a krvelačných psísek. Jsou to totiž hlídací psi, kteří chtějí za každou cenu zpět svoje štěně, které Štístkova smečka zachránila před smrtí. Nejprve to vypadá, že jim štěně budou muset dát, aby nemuseli pořád jen utíkat a hledat nové tábory. To se ale Štístkovi a několika dalším psům přestávalo líbit, a tak rychle vymysleli geniální plán

Plán, jak zničit hlídací psy. Připojili se totiž k druhé smečce, kde už porazili šíleného vůdce, a stala se z nich dobrá Pajdova smečka. Společně tedy vyrazili na taktické místo a vyzvali nic netušící hlídací psy k boji. Dvě psí smečky měly plno výhod, jako třeba moment překvapení a početní přesilu.

Nastalo psí běsnění, kde byla spousta krve a psích těl. Na zmrzlém ledu se pak utkalo již odrostlé štěně Bouře a vůdkyně hlídacích psů Blade. Bouře se za svůj ještě krátký život naučila bojovat a pobrala více rozumu než Blade, a proto také Bouře zvítězila. Blade se utopila v ledové vodě. A k vítězné Štístkově smečce se už navždy připojila Pajdova smečka.

Když nastala teplejší období, narodila se Štístkově hvězdě krásná štěňata. Ale nebyla to jen tak ledajaká štěňata, měla totiž jména jako samotní psí duchové a taky, že to psí duchové byli. Byli to Zeměpsice, Říční pes, Nebeský pes a Lesopes. A psí duchové se z nich stali díky svým odvážným rodičům.

Nakonec, když už mám knihu přečtenou nebo jen rozečtenou, stačí už jen správně naaranžovat záložku, zavřít knihu a někam ji odložit.